

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.010/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor; felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária Ildikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közszolgálati jogviszonyból származó megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 6.K.700.444/2025/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 54.000 (ötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. szeptember 1. napjától 2024. december 31. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a rendőrség állományában balesethelyszínelő- és vizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el gépkocsizó járőrszolgálatot, járőri feladatokat, forgalomellenőrzést, TIK közlekedésrendészeti jellegű és közrendvédelmi küldéseket, közlekedésrendészeti fokozott ellenőrzéseket, migrációs ellenőrzéseket; az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az Országos Rendőr-főkapitányság vezetője a 29000-101/411-1/2025. Szü. számú határozatával elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszak 28 hónapjára 1.082.200 forint megbízási díj és annak 2023. november 1. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontjára, (2)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdésére, valamint a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett más bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (a továbbiakban: 60/2010. ORFK utasítás) alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg.

[3] Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját ésösszecszerúségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében az alperest a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.082.200 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1)-(6) bekezdéseiben, a 2023. február 1. napjától hatályos 71. § (3) bekezdésében és 102. § (1) bekezdés b) pontjában, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletében, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésében, a 60/2010. ORFK utasításban foglaltakra, valamint a kinevezés szerinti beosztásba nem tartozó

többletmunka kötelező ellentételezésének bírói gyakorlatára alapította. A tényállást a peres felek nyilatkozatai, a felperes személyes előadása, a perbeli okiratok (keresetlevél és védírat, továbbá azok mellékletei, eligazító lapok, alperesi kimutatások) és felettes (a perbelli időszakban a felperes közvetlen felettese) tanúvallomása alapján állapította meg. A kúriai döntéseken nyugvó bírói gyakorlatra hivatkozva kiemelte, hogy a munkáltatónak a beosztáshoz igazodóan kell meghatározni a ténylegesen elvégzendő feladatokat, az nem fedhet le több másik beosztást, mivel ezáltal teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. A munkáltató tehát csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. Utalt a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.198/2022/4. és 3.Kf.700.110/2023/4. számon hozott ítéleteire, amelyek szerint a munkaköri leírás kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni; a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. A bírói gyakorlat egységes abban is, hogy ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, amelyért megbízási díj jár. Ugyancsak több kúriai határozattal is megerősített joggyakorlat szerint a munkáltatónak az a joga, hogy a hivatásos állomány tagját a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is utasíthatja, nem sértheti az utasítás teljesítése esetén az érintett díjazásra való jogosultságát.

[5] A Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos (módosult) rendelkezései alapján is megalapozottnak tartotta a felperes keresetét, megállapítva, hogy a felperes minden szolgálatát érintően nagy arányban látott el a beosztásába nem tartozó feladatokat: a munkaidejének 80%-át tették ki a járóri beosztásba tartozó feladatok, így a többletfeladat-ellátás, a jelentős többletmunka igazolt. Döntését a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, (3) bekezdésének és 102. § (1) bekezdés b) pontjának egységes bírósági értelmezésére alapította, melyre vonatkozó részletes indokait kifejtette az ítélete [65]-[70] bekezdéseiben.

[6] A megbízási díj mértékének meghatározása kapcsán utalt a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.067/2022/4. számú és a Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. döntéseire. Hangsúlyozta, hogy a mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az illetményalap 100%-os mértékének megfelelő megbízási díjat nem tartotta eltúlzottnak, mivel az alperes a felperessel a saját munkaköri feladatain túl, rendszeresen, a munkaidejének jelentős részét kitevő, a beosztásához nem tartozó feladatokat láttatott el.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, jogszabálysértésként a Hszt. 45. §-át, 71. § (1)-(6) bekezdéseit, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdését, téves értelmezésként a 30/2015. BMr. 2. mellékletét, a 60/2010. ORFK utasítás 2. pont m) alpontját, továbbá a közlekedési jogsértést dokumentáló technikai eszközök rendőrségi alkalmazásáról szóló 26/2013. (VI. 28.) ORFK utasítás (a továbbiakban: 26/2013. ORFK utasítás) 2. pont a)-c) alpontjait, 3. pont b) alpontját, valamint 14-15. pontjait jelölte meg.

[8] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást és az irányadó jogszabályi rendelkezéseket helyesen állapította meg, de azokból téves jogértelmezésre jutott. A sebességmérési, közlekedésrendészeti járőri és fokozott ellenőrzés keretében történő forgalomellenőrzési feladatok a felperes munkakörébe tartoztak, a munkaköri leírásában foglaltakat meghaladó feladatokat nem végzett. A törvényszék az ítélet [50]-[64] bekezdéseiben a 30/2015. BM rendelet 2. mellékletében és a 60/2010. ORFK utasítás 2. pont m) alpontjában írtaknak a hivatkozása figyelmen kívül hagyásával történt téves értelmezésével, jogszabálysértő módon állapította meg, hogy a felperes a 60/2010. ORFK utasításban felsoroltakon kívül eső feladatok ellátásával a beosztásába nem tartozó, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint megbízási díjra jogosító többletfeladatokat látott el.

[9] Tévesen és jogszabálysértő módon értékelte úgy ítéletének [65]-[71] bekezdéseiben, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, illetve 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1. napjától hatályos rendelkezéseire figyelemmel a felperes igénye 2023. február 1. napjától is megalapozott. E körben az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. §-ában írtakat a Hszt. 102. §-ában foglaltaktól lényegében elkülönítve értelmezte. A Hszt. 102. §-ának rendelkezése valóban a szolgálatteljesítésre vonatkozik, azonban – az elsőfokú bíróság megállapításával szemben – a Hszt. 71. §-ában szabályozott megbízási jogintézményét nem üresíti ki. E szabály a megbízási díjra jogosultság elbírálásához a tekintetben kapcsolódik, hogy négy konjunktív feltétel előírásával meghatározza, mi nem minősülhet többletdíjazásra jogosító többletfeladatnak. A 60/2010. ORFK utasítás nem a helyszínelő munkaköri feladatait, hanem a baleseti helyszínelés eljárási szabályait tartalmazza. A felperes munkakörének a helyszínelő beosztásba történő kinevezésétől kezdődően részét képezték a kifogásolt feladatok, mint ahogy valamennyi, alperesnél foglalkoztatott helyszínelőnek is. Az egyes beosztásokhoz kapcsolódó konkrét munkaköri feladatokat egyetlen jogszabály sem határozza meg, azokat a munkáltató a munkaköri leírásban rögzíti. Az elsőfokú bíróság ítélete önellentmondó, mivel egyrészt rögzíti, hogy a munkakör célja a rendőrkapitányság illetékességi területén a közlekedési feladatok végrehajtása, másrészt megállapítja, hogy a sebességmérési, fokozott ellenőrzés keretében forgalomellenőrzési, továbbá közlekedésrendészeti járőri feladatok nem képezték a felperes beosztásának a részét. A felsorolásban a törvényszék jogszabálysértő módon a járőri feladatokat is rögzítette, konkrétan meg nem nevezve azokat. Ezen kifogásolt feladatok ugyan lehetnek járőrfeladatok is, azonban ez nem zárja ki azt, hogy azt baleseti helyszínelői beosztásban is ellássák.

[10] Az összecszerűség körében hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított megbízási díj nem áll arányban a hivatkozott többletfeladat nagyságával, ugyanis a felperes legfeljebb a munkaideje 10%-ában végezte a baleseti helyszínelői feladatokat, a maradék munkaidejét a kifogásolt feladatok ellátása töltötte ki, mely időre ugyanúgy illetményben részesült. A munkaidő kitöltése nem lehetett többletterhelés; a felperes ráadásul alacsonyabb beosztáshoz tartozó feladatokat látott el, melyek többlettudást nem igényeltek, azok után legfeljebb a Hszt. 71. § (5) bekezdésében meghatározott minimum mértékű megbízási díjként az illetményalap 50%-os mértékében megállapított összegére lenne jogosult.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állította meg, hogy a per tárgyát képező feladatok a feladatkörébe nem tartoztak, melyet több kúriai döntés (pl. a Kf.III.45.083/2022/5. számú), és a Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.127/2022/4. számú ítélete is alátámaszt. A beosztások kereteit elnevezésük, és nem annak a közlekedésrendészeti ágazatba történő besorolása vagy a munkáltató által egyoldalúan készített munkaköri leírása határozza

meg, mivel ellenkező esetben értelmetlenné válnának a besorolási szabályok. A megbízásra való jogosultsághoz nem egy másik beosztás teljes ellátása szükséges, hanem az, hogy a feladatkörbe nem tartozó más beosztás részfeladatai is ellátásra kerüljenek. A munkaköri leírásban a feladatok korlátlanul nem bővíthetők, a többletfeladatok ellátásáért megbízási díj jár. A munkakör és a munkaköri leírás nem azonos jogintézmények. A munkakör a kinevezésben kerül meghatározásra, a munkaköri leírás pedig a munkáltató egyoldalú nyilatkozata. Ebből következően a munkáltató csak egy adott kinevezésen (beosztáson) belül határozhatja meg szabadon a munkaköri feladatokat, azonban a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van. A megbízási díj tekintetében a többletfeladatnak van relevanciája, mely folyamatos, rendszeres és minden szolgálatot érintő volt. Az alperes által elismerten a munkaidő 90%-ában végzett járőri feladatokat, mely többletmunka még inkább megalapozza – a 125%-os középértéket is figyelembe véve – az elsőfokú ítéletben meghatározott megbízási díj mértékét.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával és a Kúria precedens határozatainak figyelembevételével megalapozott döntést hozott. Ítéletének helytálló indokaival az ítéltábla – azok megismétlése nélkül – egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[14] Az alperes fellebbezési érvelésével az elsőfokú ítélet anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte, annak tényállását és bizonyítékértékelését – eljárási jogszabálysértés megjelölése és ahhoz kapcsolódó indokolás hiányában – nem vitatta, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárásban megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta.

[15] Az ítéltábla mindenekelőtt megjegyzi, hogy az alperes fellebbezésében a 26/2013. ORFK utasítás szabályainak téves értelmezésére is hivatkozott, azonban ezen utasítás a perbeli időszak kezdete előtt, 2022. február 28. napján hatályát veszítette, ezért annak alkalmazására a perbeli igény elbírálásakor a bíróságnak nem volt lehetősége.

[16] Az alperes állította, hogy a törvényszék a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját megsértve állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a megbízási díjra való jogosultság kapcsán az elsőfokú bíróságnak

azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a balesethelyszínelő- és vizsgáló beosztásába tartoztak-e vagy sem.

[17] Alaptalanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra, hogy a felperes mindazt a feladatot köteles volt ellátni, ami a közlekedésrendészeti szakterület tevékenységi körébe tartozik, mert önmagában a szervezeti struktúra alapján valamely beosztáshoz tartozó munkaköri feladatok köre nem határozható meg. A munkaköri leírás azoknak a feladatoknak a körét jelöli ki, amelyeket a munkavállaló a jogviszonya fennállása alatt általában – külön utasítás nélkül is – végezni jogosult és köteles. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában a 60/2010. ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). Nem volt elfogadható az alperes azon állítása, hogy a felperes a baleseti helyszínelői beosztásán kívüli sebességmérési, közlekedésrendészeti járőri, fokozott ellenőrzés keretében történő forgalomellenőrzési feladatok teljesítésével a beosztásába tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a 60/2010. ORFK utasítás kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, amelyek között a keresetben megjelölt feladatok nem szerepelnek.

[18] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a hivatásos állomány tagját a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[19] Az irányadó bírósági gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (Kúria Mfv.II.10.179/2011/4. számú ítélete).

[20] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c)

pontjában meghatározott kritériumok konjunktívák, melyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[21] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelyért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[22] A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatban előadott alperesi érvelés tekintetében az ítélőtábla rámutat arra, hogy e rendelkezés 2023. február 1. napjától hatályos módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a megbízási díj jogintézménye [Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése] véglegesen kiüresedne, így a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, vagyis az a Hszt. 71. § (3) bekezdésében meghatározott többletfeltétellel együtt értékelendő. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja a szolgálatteljesítés általános szabályaira vonatkozik, ami nem teszi a megbízási díjra való igényt – minden egyéb körülmény vizsgálatát mellőzve – alyptalanná. E jogszabályértelmezés tekintetében a Fővárosi Ítéltábla ítélkezési gyakorlata egységes (ld. többek között Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.434/2025/5., 3.Kf.700.161/2025/4.); annak az elsőfokú ítélet mindenben megfelel.

[23] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vont le az indokolás [71] bekezdésében azt a következtetést, hogy a felperes rendszeresen, visszatérően jelentkező, beosztásába nem tartozó – és a Hszt. 2023. február 1. napján hatályba lépett módosításában is szereplő jelentős többletmunka [71. § (3) bekezdés] kitételnek is megfelelő – többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták. Az alperes tehát a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. §-ában foglaltak sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[24] Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Az alperes fellebbezésében a mérlegeléssel megállapított százalékos mérték eltúlzottságára, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésének megsértésére hivatkozott. Azt azonban fellebbezésében nem mutatta be – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással –, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Az a körülmény, hogy az alperes a felperes munkaidejét a beosztásába tartozó feladatokkal nem tudja kitölteni, és ezért saját munkaköri feladatai mellett alacsonyabb beosztású feladatokat láttat el vele, az alperes munkaszervezési körébe tartozó kérdés, a megbízási díj összecszerűsége körében nem lehet mérlegelési szempont. Az elsőfokú bíróság a mérlegelését elsősorban a többletfeladatok nagy számára, rendszeres jellegére és folyamatosságára alapította, mellyel kapcsolatban ellentétes állítást az alperes nem fogalmazott meg, azt cáfoló bizonyítékra nem hivatkozott. Mindezek hiányában a jogsértés tényének általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletében levezetett mérlegelést jogszerűtlenné nem tehetette.

[25] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[26] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdésére 3. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint (4) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére tekintettel megfelelőnek ítélte.

[27] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (86.576 forint) fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[28] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 15.

dr. Antal Regina s.k.
a tanács elnöke

dr. Józsa Ágnes s.k.
előadó bíró

dr. Koós Szabolcs s.k.
bíró